

[2, с. 151].

Потрібно, однак, мати на увазі, що відбір та узагальнення дійсно нового, прогресивного – завдання досить складне, оскільки доводиться зустрічатися з великим розмаїттям форм можливого вирішення тієї чи іншої проблеми, складністю в оцінці окремих дій, що забезпечують успіх. Складність оцінки практичного досвіду в управлінні виробництвом полягає ще й у тому, що різні підприємства можуть досягати однакових результатів зовсім по-різному, використовуючи багатий арсенал практичних прийомів господарювання.

Серед проблем організації управлінської діяльності першочергової уваги заслуговують: а) прогнозування соціально-економічних змін в управлінській діяльності і розробка перспективних моделей структур управління; б) забезпечення раціонального поділу і кооперації праці у сфері управління; в) розробка раціональної технології організації управлінської діяльності; г) визначення критеріїв і способів оцінки ефективності управлінської діяльності апарату управління і його співробітників; д) розробка системи добору та оцінки управлінських кадрів, посадової підготовки і атестації кадрів.

Список використаних джерел

1. Березівський П.С. Організація виробництва і підприємницької діяльності в аграрних формуваннях / П.С. Березівський, Ю.Е. Губені, Н.І. Михалюк ; за ред. П.С. Березівського. – Львів : Українські техно-логії, 2002. – 536 с.
2. Мочерний С.В. Методологія економічного дослідження / С.В. Мочерний. – Львів : Світ, 2001. – 416 с.
3. Саблук П.Т. Становлення аграрної політики в Україні / П.Т. Саблук // Економіка АПК. – 2006. – №1. – С. 3–7.

Мозоль М.Ю.,

студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»
економічного факультету Подільського державного
аграрно-технічного університету,
м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Славіна Н.А.

СУЧАСНА КОНЦЕПЦІЯ ЛОГІСТИКИ

Логістика виникла як науковий напрямок управління господарської діяльності в умовах розвинутого ринку. В економіці держав пострадянського простору логістика стала компенсаторним механізмом планового ведення господарства. Розгляд науково-практичних концепцій розвитку логістики з виділенням етапів розвитку - шлях до розуміння стратегічних напрямків розвитку товароруху в умовах глобалізації економіки.

Поява логістики, як наукового напрямку господарської діяльності була викликана факторами, що визначили формування менеджменту й маркетингу в індустріально розвинених країнах: зростання виробництва товарів, розвиток ринку, загострення конкуренції, а також реалізація системного підходу в бізнесі. В країнах, орієнтованих на розвиток ринкових відносин, виник феномен посередництва регулювання економікою.

Початкова концепція логістики сформувалась в промислово розвинених країнах наприкінці 70-х років ХХ ст. в результаті процесу проникнення системних підходів в умовах відкритого ринку. Логістика розвивалась під впливом таких факторів, як перетворення ринку продавців в ринок покупців, ускладнення структури товару, вичерпаність виробничих ресурсів конкуренції, збільшення екологічних вимог [2]. В сучасному розумінні логістика означає теорію і практику управління матеріальними потоками. До кінця 70-х років ХХ ст. на Заході закінчилась так звана «тарно-пакувальна» революція, яка прийшла на зміну контейнерній, що докорінно змінило складський процес, його техніко-технологічне та організаційне забезпечення. Було взято курс на уніфікацію та стандартизацію тари та пакування, що дало можливість найкраще використати як складські потужності, так і рухомий склад мультимодального транспорту.

Формування сучасної логістичної концепції тісно пов'язано з розвитком та еволюцією ринкових відносин. В умовах насиченого ринку та помірних темпів економічного розвитку звернення до логістики було природнім процесом розвитку теорії і практики менеджменту. Головним фактором отримання конкурентних переваг стала оптимізація витрат, пов'язаних з постачанням, збутом, доставкою продукції, після продажного обслуговування.

В 80-х рр. відбулась революція в інформаційних технологіях, яка безпосередньо знайшла відображення і в логістиці. Виникли автоматизовані системи управління матеріальними потоками (Supply Chain Management System) і рухомим складом мультимодального транспорту за допомогою супутникових систем, вдосконалюються системи збору та передачі інформації.

Сучасний етап розвитку логістики визначається двома факторами: глобалізацією світової економіки та глобальною науково-технічною революцією.

Глобалізація економіки призвела до наступного:

- зменшення відстаней завдяки більш сучасним комунікаціям та перевезенням дало можливість підприємствам працювати в єдиному світовому економічному просторі;
- скорочення торгових бар'єрів між країнами призвело до зростання міжнародної торгівлі та конкуренції;
- розміщення підприємств не за національним принципом, а в країнах та регіонах з низькими витратами на виробництво (наприклад, німецькі підприємства в Польщі, американські – в Мексиці, японські – в Китаї).

В наукових працях багатьох вчених виділені три періоди розвитку логістики. На сучасному етапі розвитку логістики ця класифікація потребує доповнення. Сучасні комунікаційні технології забезпечують швидке проходження матеріальних та інформаційних потоків, що дозволяє здійснювати контроль за усіма етапами переміщення вантажу від первинного джерела та до кінцевого споживача. Також розвиваються галузі, пов'язані з наданням логістичних послуг. Глобалізація економіки, виникнення міжнародних транспортних коридорів, формування міжнародної системи руху товарів потребує нових логістичних підходів.

Актуальність та ефективність інноваційного логістичного підходу відображається в підвищенні ролі єдиної

організуючої основи по відношенню до всіх видів господарської діяльності. Виникає новий об'єкт управління – наскрізний матеріальний потік. Новизна інноваційної логістичної концепції складається з того, що вона виконує функцію компенсаторного механізму, доповнюючи в умовах ринку та повної економічної самостійності підприємств відсутність адміністративного регулювання з боку державних та регіональних органів управління.

Інноваційна логістична концепція дозволяє більш обґрунтовано та цілеспрямовано вирішувати питання управління вантажними перевезеннями, здійснювати перехід до нових методів та технологій, адекватним періоду формування ринку транспортних послуг. Застосування новітньої логістичної концепції на транспорті дозволить найбільш обґрунтовано і цілеспрямовано вирішити питання управління вантажними перевезеннями, здійснити перехід до нових методів та технологій, що відповідають періоду формування в Україні ринку транспортних послуг.

Список використаних джерел

1. Багрова І.В.. Складові та фактори конкурентоспроможності / І.В.Багрова, О.Г. Нефедова// Науковий журнал „Вісник економічної науки України”. – 2007. – № 1(11). – С.. 11–16.
2. Грушевицька Л.А. Діагностика маркетингового потенціалу підприємства / Л.А. Грушевицька, В.О. Шипуліна // Збірник наукових праць студентів інституту економіки та управління за 2008 – 2009 н.р. –344 с. .
3. Криківський Є. В., Логістика: компендіум і практикум [Текст] /Є. В. Криківський, Н. І.Чухрай // . – К.: «Кондор», 2009. – 340 с.

Мозоль Маріанна Юрївна,

студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: старший викладач Заборовський В.П.

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕГУЛЮВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО ФОНДОВОГО РИНКУ

Біржова діяльність в Україні регулюється відповідно до чинного законодавства і здійснюється у взаємодії двох регуляторів, які органічно поєднуються і взаємодоповнюються: регулювання біржової діяльності з боку держави; та саморегулювання з боку власне біржі чи біржового ринку.

Досвід країн ринкової економіки свідчить про досить тісну взаємодію держави і ринкової системи взагалі та в регулюванні біржової діяльності зокрема. У процесі такої взаємодії на державу покладаються обов'язки забезпечувати ринок і біржову торгівлю законодавчою базою, що дає змогу виробити і встановити єдині правила для всіх суб'єктів, які беруть участь в економічному процесі.[2]

Регулятивна структура українського фондового ринку має свої особливості. Характерною її ознакою є активне втручання держави у біржовий процес, але слабкий нагляд за діяльністю емітентів, а також непорозуміння в законодавчих основах функціонування ринку фінансових інвестицій [3].

Державне регулювання ринку цінних паперів забезпечується нормами цивільного, господарського, податкового, валютного, банківського, фінансового, митного й земельного законодавства, правовими актами про приватизацію, цінні папери та фондовий ринок тощо.

Разом з тим, незважаючи на значний перелік регулятивних законодавчих актів, за дослідженням Рахункової палати України [4] за 2009 – 2011 роки, в країні відсутні дієві механізми державного регулювання ринку цінних паперів, а також вказано на неефективність використання ДКЦПФР (нині НКЦПФР) бюджетних коштів, передбачених для реалізації державної політики у сфері обігу цінних паперів та функціонування фондового ринку.

За висновками аудиторів Рахункової палати України однією з причин такої ситуації є недосконале нормативно-правове забезпечення роботи національного фондового ринку.

Зокрема: 1) законодавчо не стимулюється розширення біржового ринку фінансових інструментів; 2) не створена централізована депозитарна система, яка мала б забезпечувати повноцінний захист прав власності інвесторів; 3) відсутній спеціальний закон щодо похідних фінансових інструментів (деривативів) та інше.

Рівень розвитку та якості функціонування фондового ринку залежить від ступеня розвитку інфраструктури біржових торгів. Діяльність суб'єктів інфраструктури відіграє визначальну роль у взаємодії учасників фондового ринку.

Не є виключенням і біржовий ринок України. Важливим аспектом реформування є якісні зміни, спрямовані, перш за все, на формування консолідованої інфраструктурної складової біржової діяльності.

З метою упорядкування біржової діяльності, створення організаційно-економічних умов для її удосконалення і поширення в 2012 році було прийнято Закон України «Про депозитарну систему» [1], яким передбачена модернізація існуючої моделі Національної депозитарної системи України (НДСУ).

Зміни торкнулися визначення Центрального депозитарію, створення єдиної розрахунково-клірингової установи – Розрахункового центру, остаточного об'єднання депозитарної діяльності реєстраторів та зберігачів. Суть нової системи, яка працює з 14 жовтня 2013 року, полягає в тому, що держава вирішила рознести розрахунки по операціях на фондовому ринку в дві різні площини. Облік прав власності та переказ усіх прав власності в депозитарній системі буде відбуватися в національному депозитарії України – НДУ.

Грошові розрахунки будуть проходити в Розрахунковому центрі, основна функція якого полягатиме у забезпеченні розрахунків за операціями за принципом Т+0 (поставки проти платежу): одна сторона депонує потрібну кількість цінних паперів, а інша – депонує потрібну кількість грошей.[5]

Таким чином, забезпечується виконання зобов'язань обома сторонами. Сьогодні модель розрахунків «поставки проти платежу» вже застосовується на ринках акцій ПФТС, «Української біржі» та «Перспективи» та строковому ринку